

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

ΙΔΙΩΝΥΜΟ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

ΙΔΙΩΝΥΜΟ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

1

Κοίτα πῶς χάνονται οἱ δρόμοι
μέσ στους ἀνθρώπους...
τά περίπτερα πῶς κρυώνουνε
ἀπ' τίς βρεμένες ἔφημερίδες
ὁ οὐρανός
πῶς τρυπιέται στά καλώδια
καί τό τέλος τῆς θάλασσας
ἀπό τό βάρος τῶν πλοίων
πόσο λυπημένες εἶναι οἱ ξεχασμένες ὀμπρέλες
στό τελευταῖο δρομολόγιο
καί τό λάθος ἐκείνου πού κατέβηκε
στήν πιό πρῖν στάση
τά ἀφημένα ροῦχα στό καθαριστήριο
καί τή ντροπή σου
ὑστερα ἀπό δύο χρόνια πού βρήκες λεφτά
πῶς νά τά ζητήσεις
πῶς τσούκου τσούκου
ἀργά μεθοδικά
μᾶς ἀλλοιώνουνε
νά καθορίζουμε τή στάση μας στή ζωή
ἀπό τό στυλ τῆς καρέκλας...

2

Τά σύνορα τῆς πατρίδας μου ἀρχίζουνε
ἀπ' τὰ ψητοπωλεῖα τοῦ Μινιόν
περνᾶνε ἀπ' τὰ καμένα ξύλα τοῦ Περοκέ καί πέρα...
Ἡ ζωὴ ἀπὸ κεῖ παίζει βρώμικο ξύλο μέ τῆ ζωὴ
στριμώγνει τὰ καλύτερα παιδιὰ τῆς σέ φαγωμένες σκάλες
τούς στρώνει στό «Θανάση» σημαδεμένη τράπουλα ἀπὸ χέρι
τούς περνάει μπρασελέ καί ματωμένους σουγιάδες
καί μπότες γυαλιστερές πορτοκαλιές μέ 10 πόντους τακούνι.
Ζόρικο ἀντριλίκι τὰ γεννητικά τους ὄργανα
τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων κι ἀλλιώτικο φιλότιμο
ὥσπου μιά μέρα – Παρασκευὴ μπορεῖ –
τούς ρίχνει ἀπὸ κοντὰ ἐπιδέξιους κώλους
καρφώνουνε τόν ἀντριισμό τους
τούς φέρνει καπάκι
κι ὕστερα εὐνουχισμένοι μέ τῆ γλώσσα κολλημένη στόν οὐρανό
μέ τό μαντήλι πού σκουπίστηκαν
ἕνα μέ τὴν καφέ του ρίγα περιθώριο γύρω γύρω
πνίγουν μέ ἰσόδια
φωταγωγημένα καρᾶδια ἐφοπλιστικά κεφάλαια ξωτικές
θάλασσες Παναμαϊκῆς σημαῖες χρωσμένες τραγουδίστριες
καί τὰ δικά τους ταξίδια στή θάλασσα μέ καρπουζόφλουδες
τό ξεχειλωμένο μαγιώ ἀπ' τό περίπτερο
καί τὴν τσατσάρα – πουτάνα ζωὴ – μαγκιά τους στό πλάι.
– Κανείς δέν ξέρει.
– Κανείς δέν εἶδε.
19 20 21 χρονῶ καί τέλος.

3

Μέ τό κεφάλι θούψαλα
ἀπ' τή μέγγενη τῶν παζαριῶν σας
τήν ὥρα τῆς αἰχμῆς καί κόντρα στό ρεῦμα
θ' ἀνάψω μιά μεγάλη φωτιά
καί κεῖ θά ρίξω ὅλα τά Μαρξιστικά βιβλία
ἔτσι πού νά μή μάθει ποτέ ἡ Μυρτώ
τά αἷτια τοῦ θανάτου μου.
Μπορεῖτε νά τῆς πεῖτε
πώς δέν ἄντεξα τήν ἄνοιξη ἢ πώς πέρασα μέ κόκκινο.
Ναί. Αὐτό εἶναι πιό πιστευτό.
Μέ κόκκινο. Αὐτό νά πεῖτε.

4

Είμαι ἐγώ!

Δικό σας παιδί

αἷμα ἀπ' τό αἷμα σας

ροῦχο ἀπ' τό ροῦχο σας σάρκα ἐκ τῆς σαρκός σας.

Μάνα μου

ἢ ἐλευθερίων ἠθῶν πουτάνα ὁ Καπιταλισμός

Πατέρας μου

ὁ αἰμομίχτης χωρικός Ἰωσήφ Ντζουγκασβίλι Στάλιν.

Γνήσιο τέκνο τῆς Ρόζμαρυ καί τοῦ Ἐξορκιστῆ

παλουκωμένη στή μέση τῶν καιρῶν

νά μέ χτυπᾶν ὅλοι οἱ ἀνέμοι.

Εἶμαι πεσμένη

μέ τή μούρη τριμένη στά σκατά ὑπνωτισμένη καί ὑστερική

ἔτοιμη

νά διαστῶ

νά διαιωνίσω τό εἶδος.

Γέννημα θρέμα

τό δικό σας παιδί

παίρνω ὑπόγεια τηλεφωνήματα στούς θαλάμους τῆς Ὁμόνοιας

ὄρθια κατουράω στούς καμπινέδες τῆς Κοτζιά

εἶμαι χωρίς φύλο καί χαρακτηριστικά

οὔτε νάνος οὔτε σπανός

οὔτε γυναίκα οὔτε πούστης

εἶμαι στά μπρούμυτα στά τέσσερα εἶμαι

κάτω ἀπ' τοὺς πάγκους τῆς γῆς

κρατάω σάν τοὺς λεπρούς τό χέρι τῶν γερῶν

νά ρίξει τό κόμμα ἐνέσεις.

Στέκω ἐδῶ

σημάδι τῶν καιρῶν

σπὴν παγκόσμια διασταύρωση σκοτωμένη

ἀπὸ μικροαστικό αὐτοκίνητο 9 ἄσπρων ἀλόγων

ἀπ' τόν καιρό τῆς κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ ἀσάλευτη

τά χαρτιά μου ἄχρηστα πιά κι ἡ τσάντα μου πεταμένη

κανεῖς δέν πλησιάζει ἀπ' τή μπόχα μου.

Στέκω ήσυχα
μέ τ' άντερά μου περασμένα στό λαιμό μ' έσωτερική αίμορραγία
κάθετα στό θάνατο όριζόντια στή ζωή
τό κράνος τών ΜΑΤ στό κεφάλι μου
τρώω τό φαΐ πού μέ ταΐζετε ντομάτες μέ ντούμ-ντούμ
καί ξυραφάκια
κούνια μπέλα τραπαλίζουμε στους ήχους τής σειρήνας
πιπιλάω μ' οιδιπόδειο από τή σάπια ρώγα σας ναρκωτικά
άλκοόλ καί δακρυγόνα
ήσυχη
κάθομαι
στά μαρμάρινα σκαλιά
στό άναπηρικό καρότσι μου
στόν άρειο πάγο παίζω άκορντεόν τό Φρέρε Ζάκ
ή εύθανασία δέν ύπογράφεται
κι άπ' τό κεφάλι μου ξετυλίγεται κι άνεμίζει στά πέρατα
μ' αίματα ποιήματα μυαλά
καί μέ στριγγλιές
ένας μακρύς μακρύς άσπρος έπίδεσμος σημάδι μου τής έμμονής.
Σ' όλης τής γής τά γκέτο.

5

Σά σκύλος κρυώνω.

Τά δόντια μου χτυπᾶν ἀπ' ἄγνωστη αἰτία ἀνομολόγητη.

Ὁ Μαρξισμός δέν ἔχει ψυχασθένειες
κάτι ἄλλο πρέπει νά μοῦ συμβαίνει.

Ἔχει ξεχειμωνιάσει πιά.

Μέσα Ἰουνίου.

Θᾶχτε περάσει τζάμια στά πετροβολημένα παράθυρα

τούς τοίχους μπορεῖ νά βιάσατε μέ κατάσπρο χρώμα

Θ' ἀστράφτει μέχρι πέρα ἡ ἐργατική πάλη

κι οἱ πάγκοι ποῦχαμε γιά τραπέζια

γεμάτοι χαρακιές φανατικές κι ἀμήχανες

διαφωνίες καί ἀποφάσεις παμψηφεί

αὐτοί πού σπάσανε

κι αὐτοί πού θᾶρθουν.

Τά χρώματα μπερδεύω.

Ὅ,τι ἔχω

εἶναι μιά κόκκινη φωτογραφία τῆς Πρωτομαγιάς

τό κίτρινο χρώμα τῶν κοριτσιῶν

καί τά πονεμένα πόδια τῶν φίλων

Κι ἔτσι ὁμως

Οἱ Καλύτεροι.

Μόλις φύγει τοῦτο τ' ἄδικο θᾶρθω νά σᾶς βρῶ

Μπορεῖ νά μὴν τά καταφέρω στίς σκάλες

Θαρθῶ ὁμως ὅπωςδήποτε

Μπορεῖ νά μοῦ λείπει ἡ φωνή ἢ τό φῶς ἀπό τά μάτια μου

Σέ μᾶς δέ χρειάζονται καί πολλά.

Σύντροφοι.

6

Εἶμαι ἕνας βλάκας.

Οἱ ἄνθρωποι γιά διάφορους λόγους
κάνουνε διάφορες κινήσεις γιά διάφορες πράξεις.

Ἐγώ λοιπόν βλέπω τήν καλή.

Τούς δίνω τά λεφτά μου

τά ροῦχα μου καί τά παιχνίδια μου
ἐμένα δέ μέ νοιάζει νά μήν ἔχω τίποτα
ἴσα ἴσα μάλιστα. Γιατί ἄλλιῶς
θά ντρεπόμουνα κιόλας.

Προχτές τό βράδυ λοιπόν ποῦκανε κατακλυσμός
βγήκα στόν καιρό

ἤθελα νά κάνω κλακέτες στήν ἄσφαλο

τραγουδώντας στή βροχή

τόχα δεῖ παλιά πού οἱ ἄνθρωποι

μέ τίς χρωματιστές ὀμπρέλες τους

κοντοστεκόντουσαν καί κοιτάζαν τόν Τζίν Κέλυ χαμογελαστοί.

Ἔτσι κι ἔγινε.

Ἦρθε πρῶτος ἕνας μέ σιδερένιο ραβδί

καί μέ χτύπησε μέ φόρα ἀπό πίσω κάτω ἀπ' τά μαλλιά.

Μετά ὁ ἄλλος μου σήκωσε τή φούστα

καί μοῦριξε μ' ἕνα μυτερό παπούτσι κλωτσά

στή δεξιά σάλπιγγα εἶμουνα ἔγκυος κι ἔπεσα κάτω.

Μετά ἦρθε ὁ τρίτος κι εἶπε: ἀφήστε ρέ κάτω τήν κοπέλα

εἶναι καλό παιδί δέ φταίει σέ τίποτα. Νά σᾶς πάω στό σπίτι.

Τοῦπα εὐχαριστῶ. Ἄνοιξα μέ τό κλειδί

κι ἀνέβηκε πρῶτος στή σκάλα.

Κοίταξε ποιοί ἄλλοι μένουνε δῶ

ἕνα παιδί καί μιὰ γιαγιά

ἔβγαλε τό βρακί του κι εἶπε θά κοιμᾶμαι ἐδῶ

γιά νά σᾶς προστατεύω.

Αὐτός εἶτανε ἕνας ἄνθρωπος πού δέν ἔπαιζε στό

τραγουδώντας στή βροχή

εἶτανε πού ἔσπρωχνε σέ μιὰ ταινία

αὐτούς πού πόναγε τό κεφάλι τους ἀπό τά τζάμια.

Τώρα κάνει πώς κοιμάται και γώ πώς γράφω.
Και πού λέω πώς είμαι θλάκας
είναι γιατί κι αυτό μπορεί νά τό συνηθίσω
νά τό πάρω για καλό λυπᾶμαι πολύ
ἀγαπάω και τούς δολοφόνους λέω τί είναι ή ζωή
τί είναι ό θάνατος τί είναι ή σχιζοφρένεια τί είναι ό δικαστής
και τί είναι ό καταδότης τί είναι έρωτας τί είναι
μιά καρτούλα από μία ξένη χώρα τί είναι τό έπιχείρημα
και τί ή άντοχή πρέπει ν' αγοράσω μία μεγάλη
όλο τρύπες μπλέ όμπρέλα νά μᾶς χωράει όλους.

Πόσο νωρίς φεύγει τό φῶς ἀπ' τῆ ζωῆ μας ἀδερφέ μου...
 Μέσα ἀπ' τ' ἄλλεργικά μας βλέφαρα
 ἀργά στά νύχια πατάει ἡ ζωῆ
 μπᾶς καί τήν πάροουμε πρέφα
 μακραίνει χάνεται... κοίτα ἔγινε κουκίδα στρίβει γωνία... πάει...
 Σκοτεινιάααα!!

Ἄρνητικά φωτογραφίας κοιτάω καί εἶναι λέει ἄνθρωποι
 κόκκινα φωτιά τά μάτια τους παγιδευμένων λύκων
 νύχια δανεικά – πῶς τούς κατάντησαν ἔτσι – ξένες μασέλες
 ὀδέλλες κολλᾶνε στό λαρύγγι μας τραβᾶνε τά κουμπιά μας
 μπᾶς καί τῆ θγάλουνε λιγάκι ἀκόμα.
 Εἶναι ἐκεῖνοι τοῦ τραίνου – τούς θυμᾶμαι καλά –
 πού ὅταν κανονίσαμε τό πρῶτο μας ὄνειρο νά πᾶμε ἐκδρομῆ
 μᾶς πέταξαν στίς τενωμένες ράγες τοῦ ἠλεκτρικοῦ
 σάν ἄδεια σακιά σ' ἀφύλαχτη διάβαση
 γιά ὑπερβάλλον βάρος.

Ἄσοι «ζήσαμε» γραμμένο μέ εἰσαγωγικά
 χιλιάδες κᾶνες κεντράρουνε πάνω μας
 ἀπ' τήν ταράτσα τοῦ ΟΤΕ
 κρού κρού καί μελό μέ τό μακό μας φανελάκι
 κάνουμε τάχα πῶς ἔχουμε παλτό
 κι ἓνα – εἶδες – ὄλοι μας τῶχοιμε –
 βυσινιό νεῦρο κάτω ἀπ' τό μάτι μας βαράει ἀκόμα.
 Πόσο ἀκριθῆ εἶν' ἀδερφέ μου ἡ ζωῆ
 πόσο φτηνήνανε τά εἶδη κουράγιο ρέ.
 Μερικές φορές – μά δέν τό βάζω κάτω –
 ἔρχονται τούμπα τά ἀντικαταθλιπτικά
 καί γέρνει ἡ παλάτζα
 δέν ἔχει ἄλλο μπρός
 σκύθω τότε καί παίρνω στά δόντια μου
 τό ματωμένο μου μυαλό καί πάω πίσω πίσω
 γυρίζω πίσω νά σωθῶ
 κι ὕστερα δέ βρῶσκω τό δρόμο
 γιατί καί κεῖ εἶναι σκατά – σά νά μήν τῶξερα –
 παντοῦ σπασμένες σιδεριές καί θραύσματα ὀβίδας

τρομάζω τὰ χάνω μέ τό παραμικρό δέν ἔχω ποῦ νά πάω
μονάχα ἢ πόρτα τῆς ΥΠΕΡΑΓΟΡΑΣ εἶν' ἀνοιχτή
καί χώνομαι μέσα

κοιτάω σάν ἀρπαχτικό ποῦ πᾶνε τὰ λεφτά
καί τήν ἀξία χρήσης

Ντελίριουμ Τρέμενς τό λέν' αὐτοί ΕΓΩ ΘΕΛΩ ΝΑ ΚΛΕΨΩ
Βάζω τότε μπροστά ὅλα τὰ στερεοφωνικά νά παίζουν μαζεμένα
κάθε μάρκα κι ἄλλο σκοπό

καί τὰ μεγάφωνα στό φούλ νά σπάσουνε τ' ἀφτιά τους
κι ὕστερα μ' ἓνα Σίγγερ ψαλιδάκι καλό

κόβω γύρω γύρω τό στόμα τους τό μεγαλώνω
κολλάω κεῖ πάνω τήν ψυχή μου φιλί τοῦ θανάτου

καί μέσα τους ἀδειάζω τὰ ψυχοφάρμακα

τά φαρμακεῖα τους καί τούς φαρμακοποιούς τους μαζί

Θάνατος στό Βυζάντιο σιχτίρ οἱ δυναστείες

τό διάφραγμα τῆς φίλης μου τίς εἰρηνικές ἐπεμβάσεις

οἱ πουλημένες τραθηχτικές Kodak καί Γ. Σταύρου

νά πᾶνε νά πεθάνουν

Θάνατος στούς Ἀθάνατους

μαῦρες σημαῖες καί κόκκινο τό φῶς ἀνοίγει

– Θ' ΑΝΟΙΞΕΙ – ὁ δρόμος τό στόμα

τά μάτια ἢ καρδιά καί τό μυαλό.

Ἔτσι νά κάνουμε θά πέσει ἢ πόρτα.

Κι ἡ μηχανή μέ τό ἀρχαῖο φίλμ. Μή. Μή συνέχεια οἱ ἄνθρωποι

μαῦρα ἀρνητικά καί μεῖς ΚΑΜΕΝΟΙ ΗΛΙΟΙ.

8

Σάπια. /Σάπια θέματα/ μουχλιασμένοι τόμοι ὑπουλες βιβλιοθηκῆς
 λέξεις τοσανακογλύφτες λέξεις δουῦλες /στημένες μηχανές
 λέξεις κομπίνες
 ἔδω ἢ ζωή μας ταῦρος μέ καρφωμένα χιλιάδες
 φασιστικά μαχαιράκια
 ξεφνάει μαῦρα τὰ αἵματά μας
 καί σεῖς ζωγραφίζετε νεκρές φύσεις
 σέ κλιμακτήριες ἐκδόσεις νά κονομάει ὁ ΕΟΤ.
 Κόμματα – σημεῖα στίξης
 οἰκολογία – ἀρχαῖοι πρόδρομοι μᾶς δείχνουν δρόμους
 μονάχα μέ τήν ὀπισθεν
 παραχωμένοι σέ βαθιούς λάγκους οἱ καλοί
 δημόσια ἔργα καί τζίφρες ἐπιφανῶν
 περνᾶνε ἄσφαλτο πάνω τους
 ἕνα μεγάλο στρογγυλό κουτί σάν κάλπη ἢ γῆ
 νά ρίχνουμε τήν ψῆφο μας
 ὅ,τι χρωμα καί νά παίρνει ἡ σαλαμάντρα
 δεξιά εἶναι
 Κάτι ψόφιες γαζίες ἀναλάβανε τήν ἀνοιξη
 οἱ ρίζες δέν εἶναι γιά νά γυρίζουμε πίσω
 εἶναι γιά νά θγάζουμε κλαριά
 ἄμα δέ θγάζουμε
 εἶναι παλούκια καυσόξυλα
 ὀδοφράγματα Μπροστά Μπροστά κι ἄλλο!
 τόσο θέλει
 ἀπ' τήν ὑποταγή στήν ἐξέγερση
 ἀπ' τό ὄλοι ἢ κανέναν
 ἀπ' τό ὄλα ἢ τίποτα
 καί μεῖς / μᾶς μπάζουνε ἀπ' τήν εἴσοδο ὑπηρεσίας
 στό πόδι τρωμε τ' ἀποφάγια τους
 παλιομοδίτικο φουλάρι φορᾶμε στό λαιμό μας
 τήν ψόφια γάτα τοῦ πολιτισμοῦ

τώρα δέν εἶμαι μονάχη μου πιά
ἔχω ἔπιασα ἐπαφή
δέ φοβᾶμαι κανένανε
καμώνομαι πώς ζῶ αὐτή τή ζωή κι ἐτοιμάζω τήν ἄλλη
μέρα ντάλα μεσημέρι θ' ἀρπάξω πινέλα καί κουβά
θά σηκώσουμε τά πλακόστρωτα
θά κάνω μιά μεγάλη βροχή μέ προκηρύξεις
συνθήματα προτροπῆς
σφαῖρες – λέξεις στό χαρτί
γράμματα μέ πέτσες κι αἶμα
ἢ ποιήσή μας ψυχοσωματική –
κανένας σας πιά δέν μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει
καί τή ζωή μου
κι ὅποιος κοιτάει ἄς κάνει πρὸς τά δῶ χειροβομβίδα
μέ τραβηγμένη περόνη.

9

Νά δώσεις μιά καί νά βγείς ὄξω ἀπ' τήν πόρτα.
Πάρε φόρα καί βρόντα την πίσω σου.
Στήσου ἀπέναντι καί δές τό πατρικό σου νά σωριάζεται
τά παιδικά σου χρόνια δές τα καλά
νά τή φουντάρουν ἀπ' τούς φεγγίτες μουγγρίζοντας
σάν τά βόδια πού τούς πατάνε πυρωμένο σίδερο
καί τά μαρκάρουνε
θρησκευτικές τελετές ξόρκια χρυσά σταυρουδάκια
μποδίζουν στό κατάπημα
στήσου ἀπέναντι καί κοίταξε
πόρτες καί παράθυρα ἔχουν τό σχῆμα τοῦ σταυροῦ
τίποτα δέν εἶναι τυχαῖο
Σάπιο ἢ φωνή τοῦ αἵματος
τό κληρονομικό δίκαιο τό κρατάει
τήν ὥρα πού θά πέφτει τό τελευταῖο καδρόνι
πέρα μακριά ἀνεμίζουν πουλιά
βάλε τά χέρια στίς ἄδειες τσέπες σου
ἄνοιξε θῆμα μή νοιαστεῖς γιά τήν ὥρα
ἄνοιξε τό στόμα σου ξύπνα τούς ἔνοικους τῆς γῆς
βάλε λόγια καί δική σου μουσική
Ξελαρυγγιάσου μέ τήν ἀγριοφωνάρα σου
– Ἡ ζωή –
δέν εἶναι ἓνα κλειστό ταξίδι
πού εἶταν
α-α-ἀταξίδευτο.

Ἄνοιξα τσάκ! ἀπότομα τὰ μάτια μου ἀπ' τή φασαρία
 πούκανε τό ταβάνι ἄγρια μεσάνυχτα/λύνοντας τὰ
 σκοινιά ἀπ' τούς 4 τοίχους κι ἔφυγε παίρνοντας μαζί
 του τή σκεπή καί τίς κουβέρες μου. Εὐκάλυπτοι/σα-
 κουλάκια λεβάντας καί βατομουριές ἤρθανε καί ξα-
 πλώσανε στά δόντια μου στό μαξιλάρι μου καί στά
 μαλλιά μου. Μ' ἓνα σφύριγμα βαποριοῦ σαλπάρισε ἡ
 πόρτα/κι ἀπ' τό πέρασμα μπήκαν μέ μικρά πηδημα-
 τάρια/ἡ μάνα μου κι ὁ πατέρας νιόννυμφοι/μέ κερα-
 σάρια στ' ἄφτιά καί τὰ κορδόνια τους ἀντικρουστά δε-
 μένα. Ἄπο πίσω ἡ γιαγιά ἀπ' τό χωριό μέ τσεμπέρι
 κατεβασμένο ἀπ' τό στόμα. Κατόπιν ἡ γιαγιά Ἄθη-
 ναία μέ γούνα πού δαγκωνόταν στό λαιμό καί τό
 στόμα θαμένο μ' ἓνα περίεργο κόκκινο μεταξωτό χαρ-
 τάρκι – τῶχ – ὁ Γιώργος μέ τή Μυρτώ εὐτυχῶς εἶχαν
 ζήσει. Ἰχνος πουθενά ἀπό βουβά τηλέφωνα καί συν-
 ταγές καί στόν καθρέφτη πού γυαλίστηκα εἶμουνα
 ὁμορφη. Ὅχι ὅμως ἔτσι σάν ἄνθρωπος/εἶμουνα μισό
 Βαρδάρης – μισό ἄσπρο πουλί – περίεργο ἄσπρο – κι
 ὁ ταξιτζής πού μ' εἶχε δείρει μιά νύχτα πολύ μούδοσε
 ἓνα ματσάκι μυγκέ ἀπ' αὐτά πού δίνουνε γιά τήν
 πρώτη φορά τους στίς νύφες. Κουβεντιάζανε γρήγορα
 γρήγορα καί σιγά σά νά γουργουρίζανε νανουρίσματα
 σ' ἀνακάλυφτη γλώσσα. Ἐνας Μάης 68 μ' ἓνα πανί
 δεμένο στό κεφάλι σάν αὐγό ἔκανε ΧΑ! στό τζάμι καί
 τό χνώτισε/κι ἓνα δάχτυλο σκέτο/ἓνα ὀλομόναχο δά-
 χτυλο σκέτο/ἔγραψε ἓνα ὀλόκληρο ποίημα μέ ἀρι-
 θμούς. Ἐκανε τ' ὄνειρο πράξη. Λές νά κάνουνε τήν
 ἐπανάσταση οἱ ἀριθμομηχανές... σκέφτηκα... Ὅπου κι
 ἂν μέ θάλουν προσαρμόζομαι ξανασκέφτηκα
 καλό νᾶν' αὐτό ἢ κακό
 εἶχα ἀρχίσει νά χάνω καί χρῶμα
 εἶχε ἀρχίσει νά μπαίνει καί μουσική
 εἶχαν ἀρχίσει ὅλοι νά νυστάζουνε...
 νά χασμουριοῦνται..... ἀποκοιμήθηκαν.....

... Έβαλα τό μαῦρο καλτσόν μου καί τίς σουβλερές
σιδερένιες καπιταλιστικές μου μπότες Εἶμαι/Περπα-
τάω τήν Ἰουλιανού/ὄπου θές τώρα πάω/μπαίνω σ'
ὄλα τά γήπεδα τίς Κυριακές παίζω παιχνίδι κατενά-
τσιο μέχρη νά θροῦμε ἄκρη Ἔνας μέ φούλ φέις τῆς
τάχα ἀριστερᾶς πάει νά μέ ξεκάνει οὐρλιάζω Ζήτω τά
ἐργατικά συμβούλια ζήτω ἡ ἐργατική τάξη/χώνομαι
στόν τηλεφωνικό θάλαμο νά σωθῶ κι ἡ πόρτα κλείνει
ἔτσι πού δέν ξαναοίγει πιά.

Ἔχω ἀντοχή μέσα ἀπ' τό τζάμι.

Ἔχω ἐμπιστοσύνη παρόλ' αὐτά στό εἶδος μου.

Ἐπερεαλιστές ποιητές ὅμοιοι μέ σταλινικούς ἥρωες
ξευτίλες δάσανα παρακάλια πείσμα ὑπομονή
τέτοιοι εἴμαστε.

Ἔτσι εἶναι οἱ ἄνθρωποι.

Κάποιος θά θελήσει νά τηλεφωνήσει.

11

Ἔρε φιλάρα!

στό τηλέφωνο δέ λέγονται...

Ἄμα κατέβεις ἀπό δῶ

θά σοῦ δείξω κάτι μεγάλα φτερά πού μου φυτρώσανε

Θά σοῦ δείξω

πόσο ἀνάλαφρα πέταγα

πηγαίνοντας στήν ἀπαγορευμένη συγκέντρωση

γιατί σφύριζε στό χέρι μου

μά βαριά ἀλυσίδα.

...τραλαλάμ... τραλαλάμ τί ὦρα νᾶναι
 ὄλη τή νύχτα χτύπαγα τό κουδούνι σου
 μά δέν εἴσουνά πάνω.
 Μή σέ νοιάζει... ὅταν ὁ κόσμος περνοῦσε
 ἔκανα πῶς ψάχνω τήν τσάντα μου. Ξέρω γώ...
 ἔτσι ἔκανα πάντα
 Δέν εἴτανε τίποτα σοβαρό δέν ἤθελα νά σέ τρομάξω πάλι
 ἤθελα μονάχα νά σοῦ πῶ νά πᾶμε νά παίξουμε.
 Ἐπί τήν ἄλλη μεριά δέν περνᾶν αὐτοκίνητα
 ἀλήθεια σοῦ λέω
 μονάχα καρότσια τήν πρωτομαγιά κι ἀκόμα
 εἶναι Νοέμβρης
 πάρε ἄν θές καί τ' ἄλλα παιδιά μήν τοὺς ἀφήσουμε γέρους
 πίσω ἀπ' τό ταχυδρομεῖο – σκύψε νά σοῦ πῶ –
 εἶναι μιά ξύλινη γέφυρα πού ἐνώνει τ' ἀστεῖρια
 ἅμα μέ πάρεις καθάλα στοὺς ὦμους σου
 θά κατεδάσω μερικά.
 Ἐάν ἔχεις δουλιὰ αὐτό τόν καιρό δέν πειράζει.
 Πᾶμε μιά ἄλλη φορὰ.
 Μόνο μή βγεῖς νά κοιμηθεῖς νωρίς
 νά ξεκινήσουμε πρωί
 πρίν βγεῖ ὁ ἥλιος
 Πρίν πιά πρίν τότε πού βγαίνουνε οἱ ἀθλητικές
 ἐφημερίδες
 ἄν θές εἶναι καλύτερα – καλύτερο –
 νά κοιμηθοῦμε ἀγκαλιά
 δέ θά δῆξω τή νύχτα
 δέ θά τραβάω τά σεντόνια
 θά λουστῶ
 θάμαι φρόνιμη
 ἀκούνητη
 θάμαι σάν πεθαμένη
 μή μέ ξεχάσης ὅμως τό πρωί
 γιατί ἔχω ἀκούσει πολλοὺς ἀνθρώπους ἔτσι
 πού τῶκαναν γιά νά μήν ἐνοχλοῦν τοὺς δίπλα
 ἢ κι ἔτσι γι' ἀστεῖο
 καί δέν ξαναξυπνήσανε
 κι οὔτε πού παίξανε
 ποτέ.

Πετώντας άργά πάνω άπ' τίς στέγες
οί μονάδες καταστολής
πήρανε θέσεις σιωπηλά
στά καλώδια τής ΔΕΗ
παρατάχτηκαν άθόρυθα στους διαδρόμους του ΙΚΑ
πιάσαν τήν έξοδο άπ' τά φροντιστήρια
καί τό έμπα στά γήπεδα.

Οί θόρυθοι στίς ταινίες καί στά όνειρα είναι έκκωφαντικοί
μόνο στό φόβο καί στή ζωή
οί πόρτες κλείνουν άθόρυθα πίσω.

Τό φίλμ στίς ταινίες είναι χρωματιστό.

Στή ζωή μαυρόασπρο

καί κάποιος έσπρωξε άπρόσεχτα τήν καρέκλα
πούχε άνεβεί ό μικρός του μπακάλικου
νά παίξει τόν κρεμασμένο

Οί βασιλιάδες πεθαίνουν από άλλιώτικους θάνατους
έχει φρακάρει τό ψυγείο

Στήν κουζίνα –ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ;– 47 μέρες κράτησα. Πεινάω.

Ένας μέ άσπρη νοσοκομειακή μπλούζα μυωπικά γυαλιά
καί μαύρα λαστιχένια παπουτσάκια χωρίς νούμερο

πού ποδένουν τούς νεκρούς σά για νά φύγουν

σκαλίζει τίς φωτογραφίες στό συρτάρι μου

λέει τή μιά πώς είναι εισαγγελεύς

καί τήν άλλη ό γιατρός του σωματείου

Κάποτε... τό φώς φεύγει σταλιά σταλιά από πάνω μου...

νυστάζω... τά βιβλία λέγανε πώς οί στρατιώτες

περνάγανε μέ τούς κόκκινους

κρυνώνω... Έξω από τήν πόρτα μου παρκάρει έπαναληπτικά

μιά άτέλειωτη κηδεία ειδικά εκπαιδευμένων άστυνομικών

σπρώχνουν άπ' τή χαραμάδα τό φέρετρο μέσα

κεφαλάκια φιδιών

ρίχνουν τιμητικούς πυροβολισμούς

Άντρες πηδάνε άνεμίζοντας τήν κάρτα άνεργείας καί φεύγουνε

άπ' τίς ταράτσες λαϊκών ξενοδοχείων. Πρέπει νά τούς προλάβω.

Μέ περιμένουνε.

Άντίο Άντίο Άντίο.

14

N. 'Υόρκη

Τό πρακτορεῖο Ἴηνωμ. Τύπος ἀνακοίνωσε ὅτι ὁ Τζόνι Βάισμίλερ, γνωστός στούς παλιότερους ὡς Ταρζάν, κάθε πού πέφτει ὁ ἥλιος ἀνοίγει τό στόμα του καί βγάξει ααααααΑΑΑ τήν κραυγή τοῦ ρόλου του. Τό πρακτορεῖο στή συνέχεια ἀναφέρει ὅτι δέ συντρέχει οὐδεῖς λόγος ἀνησυχίας. Ὁ Ταρζάν εἶναι στά τελευταῖα του. Ἀκίνδυνος.

Ἐπί τήν περασμένη Δευτέρα
τά ποῦμα
κι οἱ ἐλέφαντες
μέ σηκωμένες προβοσκίδες
ἔρχονται.

Είπανε για κείνο τόν ἀρχάγγελο
 πούπεσε ξαφνικά στό μπαλκόνι μας
 τήν Τρίτη 21 Μαΐου 78
 πώς εἶταν ἀλκοολικός.

Περνοῦσε λέει ἅμα νύχτωνε
 ἀπ' ὅλα τά μπάρ τῆς Ἀθήνας
 καί γινότανε φέσι.

Καί τό πρωί σάν χάραζε εἶπανε
 γύριζε λέει στούς συναγγέλους του
 καί στ' ἄστρα ματιασμένος.

Λέγανε ἀκόμα οἱ ἄνθρωποι
 πώς εἶτανε ἀναρχικός.

Γιαυτό ἄλλωστε εἶχε καί μαῦρες φτεροῦγες.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι

πώς οὔτε γώ οὔτε ἡ Μυρτώ τρομάξαμε
 παρόλο πού γιά πρώτη φορά μας
 βλέπαμε ἀγγέλους.

Ἐγώ ντροπιάστηκα μόνο
 πού εἶχα τίς γλάστρες ἀπότιστες
 καί τά γόνата τοῦ παιδιοῦ λερωμένα.

Μέ ρώτησε θυμᾶμαι γελαστός
 ἂν πίστευα στά μάτια μου ἂν πίστευα στούς ἀγγέλους.

Καί γώ τοῦ εἶπα σοβαρά πώς ὄχι.

Ἐ τότε – μοῦ εἶπε – δέ θά πετάξεις ποτέ.

Καί μοῦβαλε ἓνα δαχτυλίδι στό χέρι
 νά μέ θυμᾶσαι ἅμα νυχτώνει μοῦ εἶπε

Ἐκανε ἔπειτα κάνα δυό φορές ἔτσι
 γιά νά ζεστάνει τίς φτεροῦγες του ἀνοίξανε
 καί χάθηκε πάνω ἀπ' τήν πόλη.

Ἀπό κείνη τήν Τρίτη λοιπόν

ἔνωσα πιά μόνη μου ἀπ' ὅλα τά χρόνια.

Κι οὔτε πού ξαναμίλησα μέ τούς ἀνθρώπους πιά.

Κι ἂν δέν εἶταν τό δαχτυλίδι στό χέρι μου
 καί τά φῶτα ν' ἀναβοσβήνουν σάν τήν καρδιά μου
 θᾶλεγα πώς ἔφιαξα πάλι σενάριο
 μέ τό κουρασμένο μυαλό μου.

Τή νύχτα θά ξαναπάρω σβάρνα τά μπάρ.

Μπορεῖ νά τόν τρακάρω...

16

Ἄν καμιά φορά μέ πιάσεις νά λέω ψέματα
– σταμάτα νά σοῦ πῶ –
μή διάζεσαι καί μέ λές ψεύτρα.
Εἶναι τώρα πού δέν μπορῶ νά ξεχωρίσω πιά
καί μπερδεύω ποῦ σταματάει τ' ὄνειρο
καί ποῦ ἀρχίζει ἡ ἀλήθεια...

Ἡ λιτανεία ἔρχεται ἀπὸ πέρα μακριά ἀπ' τὰ νησιά.
Κάθε σάν σήμερα μεγάλη Παρασκευὴ Ἀπριλίου/ὁ
χριστός σαλεύει ἀνάμεσα σέ βαριά λιβάνια πρεζάκηδες
ξενηστικωμένα παιδιά παστρικές πουτάνες καί φαγω-
μένους ἐπισήμους.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα γριές μοιρολογίστρες ἀδερφές
κρατᾶν καλάθια μέ ἄσπρα καί σκοῦρα ἄνθια/ραίνουν
τ' ἀγόρια καί τό λείψανο μέ θαμένα ἄτσαλα θλέφαρα
κάτω ἀπὸ μαῦρες δαντελένιες πλευρέζες καί κάλτσες μέ
ραφή.

Φαρδεῖς παπάδες σκουντᾶνε σκληρά τὰ παιδιά πού
φορᾶνε γυαλάκια καί κρατᾶν τὰ ξαπτέρυγα/αὐτὰ/μέ
τσαλακωμένη ἀξιοπρέπεια/πατᾶνε σπρώχνουνε/σκου-
ντᾶνε μπροστά τῆ λυπημένη φιλαρμονική/χάνουν
ὄλοι τό τέμπο τῆ μεγάλη Παρασκευὴ ὁ χριστός μέ
μακριά νευρένια πόδια σταυρωμένα καρφωτά τουμπα-
ρισμένα μάτια/σπασμένη ραχοκοκκαλιά/αἷμα πηγμένο
γυρμένο κεφάλι/ὄμορφος σάν τρομοκράτης ζωντανός
σά σέ κρίση/κάποιος κάποτε θά τοῦ τραθήξει τό
ζωνάρι νά φανεῖ τό φύλο του ὅταν ἄλλοι μέ κατεβα-

σμένα τὰ ρολά στά καφενεῖα θά κρεμᾶνε τό βαλέ

ὅταν ἄλλοι
θ' ἀνοίγουνε διάπλατες τίς πόρτες τῶν ψυχιατρείων
καί τίς φυλακές

Θά ξεκρεμάσουν τούς ληστές

κι ἡ Λιτανεία θά βρεῖ τό σωστό

τό Νέγρικο ρυθμὸ της

τόν πολεμικό

τό θάνατο πού ἄλλοι Ἀνάσταση τόν λένε.

18

ΚΙΝΗΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Βαράγαν στό ψαχνό.

– Στόν άέρα ρίχνουνε είπαν αυτές

“Υστερα γέμισε αίμα ή λακκουβίτσα στή στάση.

– Πλαστικές είναι είπαν αυτές

“Υστερα έπεσε κάτω.

– Λιποθύμησε είπαν αυτές.

“Υστερα έμενε ακίνητος

είχανε ξεκινήσει. Έμεινε ακίνητος

είχανε πάρει τό τρόλεϋ, φύγανε. Πάνε αυτές.

19

Κανείς δέ θά γλιτώσει.
Κι αυτό τό μακέλεμα δέ θάχει
οὔτε μισό μισοσθημένο Ὅχι.
Θά δουλιάζουμε–δουλιάζουμε–
κατακόρυφα μέ 300 καί βάλε
σέ σφιλιδικά νερά χωρίς τέλος
μέ ἀφορισμούς καί χτυπήματα στό κεφάλι
ἀπό διαμαντένιους σταυρούς τραβεστί πατέρων
γλείφοντας
ὑπογράφοντας
ίκετεύοντας
κι οὐρλιάζοντας ξεφτιλισμένα ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ.

20

‘Ο Γιάννης μούπε
νά μήν άκουμπάω τό κεφάλι μου στόν τοίχο
όταν διαβάζω ή όταν καπνίζω.
Στή φυλακή μούπε
γιαυτό είχανε πάντα πονοκεφάλους.
Τό βράδυ άρχισε καυγάς γι’ αυτούς πού γράψαν δήλωση.
‘Ο Χρόνης είπε
πώς άν αυτοί βρήκαν τή δήλωση
έμεις βρήκαμε νά μήν ύπογράφομε.
‘Εγώ έλεγα πώς ή άντοχή έχει όρια οί άνθρωποι είν’ από κρέας
έλεγα για τούς σταλινικούς και τή μέθοδο
νά τουφεκάνε σά προδότες τούς καλύτερους
κι αυτοί νά ουρλιάζουνε πεθαίνοντας ΖΗΤΩ ΤΟ ΚΟΜΜΑ.
‘Ο Σίφης είπε
ή δήλωση είν’ ή άρχή.
Μετά ρωτάνε ποιοί είναι οί φίλοι σου.
Μετά πού μένουν.
‘Εγώ είπα έκατομμύρια άνθρωποι ρέ. Γιατί. Για ποιο κόμμα;
‘Ο Γιώργος είπε γι’ αυτό πού θά φιάξουμε.
Στό τραπέζι είμαστε 3 έργάτες, 2 δηλωσίες, ό Γιώργος άνεργος
και γώ προνομιούχα φέτο δουλεύω. Καπνίζαμε.
Πίνανε. ‘Ο Γιάννης πío πολύ
– πώς διάολο θ’ άνεβεί στό μηχανάκι –
δέ θέλανε πού μίλαγα έτσι.
‘Υστερα έφυγα πío μπρός μ’ είχε πιάσει ό πονοκέφαλος
άκούμπαγα πάλι στόν τοίχο. Δέν ξεράνε πώς ήξερα.
Πώς δέ θά ύπόγραφα ποτέ.
Και για κανένα κόμμα.
Πώς ένα σακκάκι ξριξα – Γενάρης 79 –
στήν παγωνιά πού κουβαλάν οί δηλωσίες...

21

Εἶναι ἐπειδὴ εἴμαστε παρέα μέ τό παιδί
κι ἀμέτρητες φορές – ἀγκαλιά ἀπ' τή μέση
μετρήσαμε τ' ἀμέτρητα τ' ἄστρα
καί κείνα πού λέγανε γιά καλύτερα χρόνια
τά φάγαμε βγάζοντας κουβάδες μέ νερό
γιά νά μποροῦν νά ταξιδεύουνε γιά πάντα
τά πλοῖα πού δέν ἄραξαν
κι εἶναι ἐπειδὴ μιά καί κάτω
κατεβάσαμε ὅλα τά ξυλισμένα κ'ρασιά
καί βγάλαμε τά σωθικά μας τραγουδώντας
γεμάτα παράπονο – παιδιακίσα πράματα –
τόν Ἰούλιο κάποτε
γιαυτό ἅμα κάνει κανεῖς μιά κίνηση ἔτσι
γιά νά μᾶς χαϊδέψει
κάνουμε ἐμεῖς μιά κίνηση πίσω
σά νά μή φᾶμε ξύλο.
Γιαυτό ἂν τύχει καί μ' ἀγαπήσεις
πρόσεχε σέ παρακαλῶ πολύ πολύ
πῶς θά μ' ἀγκαλιάσεις. Πονάει ἐδῶ.
Κι ἐδῶ. Κι ἐκεῖ. Μή! Κι ἐδῶ.
Κι ἐκεῖ.

22

Κάτω μωρέ!!

Κάτω τά χέρια από πάνω μου!

Τέρμα τά δίφραγκα κομένες οί παρτίδες.

Έχω άνεβεί μάνα μου στό τελευταίο σκαλί πού θά χτιστεί.

Τέρμα θεοῦ δέν πέφτω.

Περνάει τσιγαριλίκι ό θεός

καί σκάει μύτη ό Ήλιος.

Άγναντεύω από κει

καρσί τόν κόσμο καί τή γή

τά γυρίζω τ' άπίστομα τά φέρνω καπάκι.

Κάνω έτσι

καί θγαίνει από κει Άλλιώτικος

Μάγκας ό Ήλιος.

Φοράει σακκάκι παπατζή άστράφτει τή μιζέρια

γιούργια ρέ στά ένέχυρα

στόν 7 οὐρανό λαθραίες κασέτες

τρῶμε στόν ίδιο κεσέ για κολατσό

τῆς Παναγιᾶς τά μάτια

μου ξηγιέται καλά

λιλιά άπ' τά περίπτερα στά ίσα στήν καρδιά μου

μαντήλι μου δένει στό λαιμό κόκκινο καί πορτοκαλιό

– οί άλλοι λέν' δέν πάει –

σηκώνει τά ροῦχα σίς χοντρές καί κάνουμε μάτι

είναι σπαθί άγαπητικός. Δέ λέει νά θρέξει.

Λούστρος καρντάσι άδερφός

περνάει χρυσό στούς λούστρους

στράτα στρατούλα πάει τή βάρδια τή νυχτερινή

κάνει πώς είναι θράδυ

κολοτοῦμπες στά νερά φιγουρατζής καί Παοκτζής

στεγνώνει στόν άέρα

θγάξει άπ' τή μασχάλη του – μ' άρέσει όπως μυρίζει –

ένα πλακέ μπουκαλάκι μπανάλ λαδώνει τά μαλλιά του

παράνομος τύπος φυλακές στό δισάκι του

ντύνεται μ' άσπρο πουκάμισο στενό καί μαῦρο παντελόνι

φοινικιές ὁ μάγκας κι ἀμμουδιές στή γραβάτα του
– κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του –
καί καρφωμένη ζαβά ἢ καρφίτσα του
– νά σπάσουμε πλάκα μοῦ λέει –
φεγγάρι τῆς Π. Ἰωακείμ – τί νά τοῦ πεῖς τώρα
γιορντάνια περασμένα στό λαιμό τοῦ Αἰγάλεω σκυλάδικα
Κάτω μωρέ τά χέρια ἀπό πάνω μου!
θγαίνω γιά νά χορέψω.

23

Πάει. Αυτό εΐταν.

Χάθηκε ή ζωή μου φίλε
μέσα σέ κίτρινους ανθρώπους
θρώμικα τζάμια
κι ανιστόρητους συμβιβασμούς.

“Αρχισα νά γέρνω
σάν εκείνη τήν ιτιούλα
πού σουΐχα δείξει στή στροφή του δρόμου.
Καί δέν εΐναι πού θέλω νά ζήσω.
Εΐναι τό γαμώτο πού δέν έζησα.
Κι οΰτε πού θά σέ ξαναδωΰ.

Ἡ μοναξιά...

δέν ἔχει τό θλιμένο χρώμα στά μάτια
τῆς συννεφένιας γκόμενας.

Δέν περιφέρεται νοχελικά κι ἀόριστα
κουνώντας τά γοφιά της στίς αἴθουσες συναυλιῶν
καί στά παγωμένα μουσεῖα.

Δέν εἶναι κίτρινα κάδρα παλιῶν «καλῶν» καιρῶν
καί ναφθαλίνη στά μπαούλα τῆς γιαγιᾶς
μενεξελιές κορδέλες καί ψάθινα πλατύγυρα.
Δέν ἀνοίγει τά πόδια της μέ πνιχτά γελᾶκια
βοϊδίσο βλέμα κοφτούς ἀναστεναγμούς
κι ἄσορτί ἐσώρουχα.

Ἡ μοναξιά.

Ἐχει τό χρώμα τῶν Πακιστανῶν ἢ μοναξιά
καί μετριέται πιάτο-πιάτο
μαζί μέ τά κομάτια τους
στόν πάτο τοῦ φωταγωγοῦ.

Στέκεται ὑπομονετικά ὄρθια στήν οὐρά
Μπουρνάζι – Ἁγ. Βαρβάρα – Κοκκινιά
Τούμπα – Σταυρούπολη – Καλαμαριά
Κάτω ἀπ' ὄλους τούς καιρούς
μέ ἰδρωμένο κεφάλι.

Ἐκσπερματώνει οὐρλιάζοντας κατεβάξει μ' ἄλυσίδες τά τζάμια
κάνει κατάληψη στά μέσα παραγωγῆς
βάζει μπουρλότο στήν ἰδιοκτησία
εἶναι ἐπισκεπτήριο τίς Κυριακές στίς φυλακές
ἴδιο δῆμα στό προαύλιο ποινικοί κι ἐπαναστάτες
πουλιέται κι ἀγοράζεται λεφτό λεφτό ἀνάσα ἀνάσα
στά σκλαβοπάζαα τῆς γῆς – ἐδῶ κοντά εἶν' ἡ Κοτζιά –
Ξυπνήστε πρωί.

Ξυπνήστε νά τή δεῖτε.

Εἶναι πουτάνα στά παλιόσπιτα
τό γερμανικό νόμμερο στούς φαντάρους
καί τά τελευταῖα

ἀτέλειωτα χιλιόμετρα ΕΘΝΙΚΗ ΟΔΟΣ–ΚΕΝΤΡΟΝ
στά γατζωμένα κρέατα ἀπό τή Βουλγαρία.

Κι ὅταν σφίγγει τό αἷμα της καί δέν κρατάει ἄλλο
πού ξεπουλᾶν τή φάρα της
χορεύει στά τραπέζια ξυπόλυτη ζεμπέκινο
κρατώντας στά μπλαδιασμένα χέρια της
ἕνα καλά ἀκονισμένὸ τσεκούρι.

Ἡ μοναξιά

ἢ μοναξιά μας λέω. Γιά τή δική μας λέω

εἶναι τσεκούρι στά χέρια μας

πού πάνω ἀπ' τά κεφάλια σας γυρίζει γυρίζει γυρίζει γυρίζει

Ἔτσι καί πῶ
 νά πάρω τό πλοῖο τῶν 7
 καί σηκώσω ψηλά στούς ἀέρηδες φωνή παντιέρες καί πανιά
 θ' ἀκοῦγαν θά βλέπαν οἱ ἄνθρωποι τῶν βουνῶν τά σινιάλα μου
 θά κατηφόραγαν σταφύλια ἀπό ψηλά
 φτέρονες πέτρινες λύκοι ἀφορεσμένοι
 γερούληδες μέ συρμάτινα γυαλιά
 παιδάκια κουρεμένα
 θά ξεπερνιόντουσαν ἄπιαστοι ἦχοι ἀπό κεῖ πέρα μακριά
 θά σπρώχνανε θά βάζανε χέρι θά στήναμε θά τσουλάγαμε
 τά βομβαρδισμένα καράβια
 καί μεῖς οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων
 μέ ἐπιτυχημένες συναυλίες κι ἐπιτυχημένη προσωπική ζωή
 μέ τά γνωστά μας ροῦχα ἀμερικάνικων ὁδῶν
 καί λιμανιῶν μπατιρισμένων
 καί τούς ἐργάτες πού φρακάρανε μέσα σέ μίνι κοῦπερ
 θά ξεκολλάγαμε. Ἔξω. Ἔξω ἀπό δῶ!
 Θά σαλτάραμε πάνω!
 Καί πάνω στήν ὥρα!
 Εἶναι 7 πού κοκκινομπλέ φωτιές
 καί στριφογυριστά ντουμάνια καπνιές
 θρυφαλιάζανε πολυελαίους μέσα σέ πάрту γενεθλίων
 σηκώσανε φράγμα στά μολύσματα
 φωτιές
 κυκλώσανε σκάλες ποῦχουνε δεῖ κι ἔχουνε δεῖ
 ποντίκια τίς ἀνεβοκατεβαίνουνε τά ὄργανα τάξης
 χωρίς τό μοναδικό λόγο ὑπαρξης
 χωρίς φάκελλο οἱ φακελλωμένοι κανένα χαρτί ὄλοι μας
 χωρίς ὑπερωρίες κίτρινες κάρτες μομφῆς
 ἄδειες διανυκτέρευσης διαβατήρια καί πιστοποιητικά θανάτου
 θά ρίχναμε τά καράβια μας
 μέσα στήν κάθαρση τοῦ χαλασμοῦ
 στή σιγουριά τῆς ἄπιαστης θάλασσης
 τώρα πού ξέρουμε πῶς μοντάρανε τήν τρέλλα
 οἱ μεγάλόψυχοι κι οἱ εὐεργέτες
 καί πῶς μᾶς ξετινάξανε οἱ ἐνοχές
 βιτρίνες μέ κοῦκλες καρραφλές ὄχι ἄλλο κάτω τό κεφάλι

στόν Πειραιά θά κατεβῶ καί στή Θεσσαλονίκη μέ ἄδεια βαλίτσα
καί τό μονόγραμμά μου χρυσό
ξυπόλυτη
γιά νά στουμπάω μέ τή φτέρνα μου
ὅποιο σκουλίκι σηκώσει κεφάλι
μ' ἓνα ἄσπρο παντελόνι μοναχό
μέ μακριές μεγάλες τσέπες νά χώνω τόν καιρό
χωρίς σουτιέν κι ἐσώρουχα μαύρη κατάμαυρη
μουντζουρωμένη ἀπ' τήν καπνιά
κι ἓνας ἀέρας τῆς φωτιᾶς θά παίρνει τά μαλλιά μου
θά σκαρφαλώσω στά καμπαναριά
ὅλα τά ρολόγια τῶν λιμανιῶν νά φέγγουν στίς 7
ἔτσι πού νά ναι ὄρατό ἀπ' ὄλο τόν κόσμο
κάθετες μονοκόματες γραμμές – θαρθεῖ καιρός γιά τίς καμπύλες
χωνιά τά χέρια μου γύρω ἀπ' τό στόμα εεεεεεεεεεεεεεεεεε
ἀνθρακωρύχοι τῆς ζωῆς κανονίστε τά ρολόγια σας
δάλτε τα μέ τό δικό μου
Σπάστε τα ἐκεῖ.
Σπάστε τή ζωή πού μᾶς τσακίζει!
7. Κοίτα! Ἐκεί ἡ γῆ ἀρχίζει νά γυρίζει...

σημείωμα τῆς ἄλλης μέρας.

ΜΑΝΟΥΛΑ

σοῦ ἀφήνω 200 δρχ. νά πάρεις ἀπ' τῆ λαϊκῆ φασολά-
κια ἀπ' αὐτά πού λέει ὁ ποιητής γιατί τ' ἄλλα εἶναι
ἀκριβά καί δέ φτάνουνε. Νᾶχουνε πολύ ζουμί νά βου-
τᾶμε. Βγάλε ἕνα κλειδί γιά τό παιδί. Ὅλα τά χάνει
μές στό δρόμο. Περνατοῦ το σ' ἕνα κορδόνι στό λαιμό
δρές ἕνα χρῶμα γαλανό νά μή στεναχωριέται. Ἐτσι
ὅπως τό πάει θά μένει πάντα ἔξω. Βάλε σ' ἕνα ποτη-
ράκι τοῦ κρασιοῦ κάτι λουλουδάκια πού ζωγράφισα
τὴν ὥρα πού κοιμόσαστε. Θά σᾶς ἀρέσουν. Καί πρόσε-
χε ρέ μάνα πού πλένεις τά τζάμια ἔκοψες ἀπ' τῆ χαλ-
κομανία τὴν πατούσα τοῦ ἀκροβάτη καί τώρα ἀγριο-
κοιτάει ἐμένα πού στέκει μετέωρος στό τεντωμένο
σκοινί. Πέταξε νά πᾶν στό διάολο τά νάυλον σακού-
λια πού μαζεύεις θά μᾶς πνίξουνε καί τίς πρωτομηνιές
μέ τούς ἁγιασμούς πού μᾶς ραίνεις στόχω πεῖ ἑκατομ-
μύρια φορές δέ μ' ἀρέσουν αὐτά. Σ' ΑΓΑΠΑΩ.

Μή νομίζεις ξέρω πόσο κουράζεσαι νά ζωντανεύεις τά
ὄνειρα. Μά τό παιδί εἶναι μικρό καί γώ στριμωγμένη.
Μή βάλεις πάλι τίς φωνές καί μουρμουρᾶς μονάχη
σου πώς ὄλο ζῶ μέ ψέματα ἔμαθα καί τό παιδί κι εἶ-
μαι ὄνειροπαρμένη.

Δέν ξέρω ὅμως μάνα ἄλλο τρόπο νά ζῶ.

Εἶναι ἕνας τρόπος κι αὐτός μάνα νά ζήσεις.

Σᾶς ἀγαπῶ πολύ καί τίς δυό. Μὴν κλαῖς.

Πάω νά κοιμηθῶ.

Ἐχω νά ὄνειρευτῶ

– λεπτομέρειες δηλαδή μείνανε –

ἀπ' αὔριο δέ θά κλαίει κανένας.

Ἔλα νά σοῦ πῶ...

Ἔλα πάρε με ἀπό δῶ. Πᾶμε νά φύγουμε ἀπό δῶ μέσα.

Τά χέρια μου τρέμουν σπάω συνέχεια πράγματα

ἔχουνε σπάσει τά νεῦρα μου

κι ἐσύ – τό βλέπεις – ὅποτε ξερχεσαι δῶ

δέν ἔχω νά σοῦ πῶ τίποτα

μᾶς καθαλᾶν τά ἔπιπλα μ' αὐτή τή λογική

πού εἶναι ταχτοποιημένα

ἐκτρώσεις μπουκάλια καθρέφτες προγράμματα

ἢ ιδιωτική ζωή τῶν φίλων μου

– ποιός θά κατεβάσει τά σκουπίδια –

Κάθε βράδῳ ἐνῶ βουλιάζω σέ κάποια θάλασσα

ἐγώ φυλάγομαι μέ θρόχινη ὀμπρέλα. Σημαδιακά πράματα.

Σ' ὅλες τίς φωτογραφίες πού τράβηξα στή γῆ

βγαίνει συνέχεια στόν οὐρανό

ἓνα κίτρινο ἄλογο πού δέν προχωράει.

Εἶμαι πολύ λυπημένη σκοντάφτω συνέχεια

μπορεῖ ἔ; νά φταῖν' καί τά τακούνια

τό μόνο πού μέ δένει πιά μέ τή μάνα μου εἶναι οἱ ἐνοχές μου

καί τ' ὄνομά μου Κατερίνα ἔτσι ἀπλά πού μέ φωνάζουνε

μου φέρνει δάκρυα δέ θέλω νά κλαίω

Πάρε με λοιπόν ἀπό δῶ.

Θέλω νά σοῦ δείξω τά καλοκαιριάτικα θέατρα

πῶς ζοῦνε τό χειμῶνα

Πόσο ἄδεια εἶναι τά σχολικά ὅταν ἔχουν ἀργία

κι ὅλους τοὺς φίλους πού φύγανε

καί δέν μποροῦν πιά νά μέ προδόσουν

πᾶμε ἀπό δῶ πᾶμε ἐκδρομή σέ μέρος πού δέν ἔγινε

ἀφοῦ στόχω γράφει στόχω πεῖ

ὅπου κι ἂν πάτησα ἄφηνα αἷμα

γιαυτό δέν μπορῶ ποτέ ποῦ νά σταθῶ

κι ὅλο ἀλλάζω σεντόνια

φέρε κι ἓνα τραινάκι ψεύτικο

πρέπει νά παίξω γιαυτό δέ μεγάλωσα

καί λέω τό φαί μάμ καί τόν ὕπνο γιά νάνι

σκέψου δέν ἔμαθα τίποτα τίποτα

μοιάζω μέ τά ζῶα
ὅποιος ἠλίθιος κυνηγός θγεῖ μπορεῖ νά μέ σκοτώσει
Ξέρω μονάχα ἀνακλαστικά
τό δρόμο πού πηγαίνει στή δουλιὰ
ἀρχίζω νά γερνάω
ποτέ κανείς κανείς δέν κατάλαβε
θά μοῦ πεῖς καλύτερα ἔτσι
θυμᾶμαι μικρή...
ὄχι. Θυμᾶμαι ἀργότερα...
ὄχι. Μεγάλη. Μετά θέλω νά πῶ...
Ψέματα. Τώρα... Οὔτε...
Μίλα! Μίλα!
Πῶς ἔζησα
Θέλω νά φύγω ἀπό δῶ!
Ἀρχίζω νά ξεχνάω...

28

Πάρε με ΣΟΥΠΕΡΜΑΝ μου
ή εν πολλαῖς ἀμαρτίαις
περιπεσοῦσα γυνή
προσπίπτω
στά φοβερά μπούτια σου
πάρε με ἀπ' τό γήινο κόσμο!
Χρόνια ἀφήνω τό παράθυρο ἀνοιχτό
προσμένοντας ἐσένα καί τά UFO
δέν ἀντέχω ἄλλο τούς θνητούς
εἶμαι ἀνάμεσα φθορᾶς καί ἀφθαρσίας
Πάρε με ἀπό τό χέρι
ἀνέβασέ με στούς ἀνεξερεῦνητους πλανῆτες
δεῖξε μου νά πετάω
πάνω ἀπ' τά γήινα καί τά συμπλέγματά μου
Δές με: μ' ἔπιασε ντελίριο ἀπό τήν προσομνή σου
τά καυσαέρια ἤ μόλυνση καί ἡ ἀκατάπαυστη ἐργασία
τόχω φιλοσοφήσει
κομπλάραν τίς αἰσθήσεις μου... ξέρεις τώρα τί λέω...
ὁ Βίλχελμ Ράιχ λέει
πώς οἱ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι σχέσεις ὄργασμοῦ
δηλαδή ἡ ζωή μας κατάντησε ἐδῶ ἓνα μαῦρο ~~γαμήσι~~
Πάρε με ΣΟΥΠΕΡΜΑΝ μου
πάρε με Δυνατέ
Πάρε με στήν πανίσχυρη ἀμερικανική ἐταιρία σου
νά παίξω καί γώ στήν ταινία
στό Ἴαστρο-μouζικαλ
μέ ντεκόρ τούς ἄλλους πλανῆτες
καί ἑκατομμύρια κομπάρσους παίδαρε
τούς ψωραλέους τῆς γῆς.

ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ- ΟΤΑΝ Ο ΘΕΟΣ ΧΑΛΑΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΧΑΛΑΖΙΑ ΚΑΙ
ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΞΕΚΑΛΤΣΩΤΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΦΥΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ
ΑΝΤΡΕΣ ΠΕΤΑΕΙ ΠΕΤΡΕΣ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΟΛΙΚΑ ΤΗΝ ΑΡΑΖΕΙ ΠΑΝΩ ΣΑ ΣΚΙΟΥΡΟΣ
ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΚΙ ΑΝΑΒΕΙ ΤΣΙΓΑΡΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΣΤΡΑΠΕΣ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ ΕΠΕΣΥΜΑΝΘΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΝ
ΚΑΙ ΩΡΑΝ ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΜΕΡΗ- ΚΑΤΑ ΕΞΑΚΡΙΒΩΜΕΝΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΜΑΣ Η ΑΝΑΤΙΝΑΞΙΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΣΤΟ ΜΑΝΧΑΤΑΝ Η ΠΡΟΜΗΘΕΥΣΙΣ ΟΠΛΩΝ ΣΕ
ΑΝΑΡΧΟΚΟΥΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ Η ΦΥΓΑΔΕΥΣΙΣ ΚΡΑΤΙΚΩΝ
ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΙ Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΤΟΜΟ.
ΦΕΡΕΤΑΙ ΦΕΡΟΥΣΑ ΜΑΥΡΟ Η ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΠΑΙΔΙΚΑ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ ΧΤΕΝΑΚΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ
ΔΑΝΕΙΚΟΥ ΠΑΝΩΦΟΡΙΟΥ.

ΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑ: ΑΓΝΩΣΤΟΝ

ΓΕΝΟΣ: ΑΓΝΩΣΤΟΝ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ : ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΕΠΙΓΓΕΛΜΑ: ΑΓΝΩΣΤΟΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΜΑ: ΑΘΕΟΣ

ΧΡΩΜΑ ΟΦΘΑΛΜΩΝ: ΑΓΝΩΣΤΟΝ

ΟΝΟΜΑ: ΣΟΦΙΑ ΒΙΚΥ ΜΑΡΙΑ ΟΛΙΑ ΝΙΚΗ ANNA ΕΦΗ ΑΡΓΥΡΩ

ΔΑΡΕΙΟΣ ΔΑΡΕΙΟΣ. ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΟΛΙΚΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΟΠΛΟΦΟΡΕΙ. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ. ΟΠΛΟΦΟΡΕΙ. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ.

ΤΗΝ ΛΕΝΕ ΣΟΦΙΑ ΒΙΚΥ ΜΑΡΙΑ ΟΛΙΑ ΝΙΚΗ ANNA ΕΦΗ ΑΡΓΥΡΩ

ΚΙ ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΗ ΟΜΟΡΦΗ ΟΜΟΡΦΗ ΟΜΟΡΦΗ ΘΕ ΜΟΥ.....

30

Ἐκείνο πού φοβάμαι πιά πολὺ
εἶναι μὴ γίνω «ποιητής».
Μὴν κλειστῶ στό δωμάτιο
ν' ἀγναντεύω τὴ θάλασσα
κι ἀπολησμονήσω.
Μὴν κλείσουν τὰ ράματα στίς φλέβες μου
κι ἀπὸ θολές ἀναμνήσεις κι εἰδήσεις τῆς ΕΡΤ
μαυρίζω χαρτιά καὶ πλασάρω ἀπόψεις.
Μὴ μέ ἀποδεχτεῖ ἡ ράτσα πού μᾶς ἔλειωσε
γιά νά μέ χρησιμοποιήσει.
Μὴ γίνουν τὰ οὐρλιαχτά μου μουρμούρισμα
γιά νά κοιμίζω τοὺς δικούς μου.
Μὴ μάθω μέτρο καὶ τεχνικὴ
καὶ κλειστῶ μέσα σ' αὐτά
γιά νά μέ τραγουδήσουν.
Μὴν πάρω μεγάλα κιάλια γιά νά φέρω πιά κοντά
τίς δολιοφθορές πού δέ θά παίρνω μέρος
μὴ μέ πιάσουν στήν κούραση
παλάδες κι ἀκαδημαϊκοί
καὶ πουστέψω
Ἔχουν ὅλους τοὺς τρόπους αὐτοὶ
καὶ τὴν καθημερινότητα πού συνηθίζεις
ὅλα ἔτσι πᾶν
σκυλιά μᾶς ἔχουν κάνει νά ντρεπόμαστε τὴν ἀργία
περήφανοι γιά τὴν ἀνεργία
Ἔτσι εἶναι.
Μᾶς περιμένουν στὴ γωνιά
καλοὶ ψυχίατροι καὶ κακοὶ ἀστυνόμοι.
Ὁ Μάρξ...
τόν φοβάμαι
τό μυαλό μου δρασκελάει κι αὐτόν
αὐτοὶ οἱ ἀλητες φταῖνε
δέν μπορῶ γαμῶτο νά τελειώσω αὐτό τό γραφτό
μπορεῖ... ἔ;... μιάν ἄλλη μέρα...

31

Είναι άργά τώρα. Κοντεύει 3 τή νύχτα.
Άφησα τή φίλη μου στό καινούργιο σπίτι ποΰπιασε
ένας διάδρομος
μιζέρια και κακομοιριά στή Βικτώρια
πλάι στά «ΤΡΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ»
είχε κόκκινα μάτια κι ένα σταυρό στό κούτελο
κι είπα δυνατά τί θά κάνουμε τώρα
φαρμακώθηκα τή γλάστρα πού τής έδωσα
τά μπουρδέλα τά θέατρα τά μπουζουκάδικα
και τίς φίρμες τούς τραγουδιστές
και τή φωτογραφία μέ τή μάνα της ποΰτανε μωρό
και τίς κάλπικες σχέσεις
είπα άντε νά φύγουμε όλες οί πόρτες είχανε ρουφιανόματα
είπε κολλητά μένει μιά κοπέλα
ή κουζίνα και τό μπάνιο δέν είναι καλά μήν πάθεις κατάθλιψη
ήθελε νά μέ φέρει νά τό δω
σά νά μήν ήξερα
5000 αλλά μέ τό τηλέφωνο
5000 αλλά έδω κοντά
5000 πλακώνανε κι οί γιορτές
λέσχεις σουγιάδες ταξί περίπτερα όλα τέντα όλη νύχτα
πυκνώνει ή μοναξιά
σά νά μήν ήξερα
πόσο τά νοίκια πόσο στά σκυλάδικα τόσο ή ζωή
όσο πιο κοντά τόσο πιο βαθιά
όσο πιο βαθιά τόσο πιο κοντά
ήθελε νά τό δω ότι μπορούσε κι έτσι. Κι άλλιωσ.
Θά τό φάει όπως κι άλλοι. Όλο.
Στά καρφιά καρφωμένα κασκόλ μέ χρυσόσκονη τό θέατρο τέχνη.
μιά φορά στό καμαρίνι κόντεψα νά τής σπάσω τό κεφάλι
6 μέρες μέτρησα πού δέ μιλιόμαστε
τώρα ποΰπιασε τό καινούργιο της σπίτι
κι όπου κοιτάζα αναμένα παράθυρα αυτά σήναν
κατάλαβα πώς αυτό ήταν.

Εἶχανε κοκκινήσει τὰ μάτια της
καί τό σημάδι ἔβγαινε σταυρός στό κούτελο
τόχω καί γώ σημάδι στό μεσόφρυδο
θά καρφωθεί ἀπανωτές φορές ἀπό μονάχη της
ὅπως οἱ βελονάκηδες
κι εἶτανε πού τήν ἀγάπαγα πολύ
νά τῆς ἀνοίξω τό κεφάλι.
Μά πάει τώρα. Ἔγινε πιά.
Τήν πρωτοχροσιά θά φοράει τό καλό μου φουστάνι
καί θά τῆς πάρω ἓνα λαχειο μισό-μισό.

32

Θαρθεῖ καιρός πού θ' ἀλλάξουν τά πράματα.
Νά τό θυμᾶσαι Μαρία.
Θυμᾶσαι Μαρία στά διαλείμματα ἐκείνο τό παιχνίδι
πού τρέχαμε κρατώντας τή σκυτάλη
– μή βλέπεις ἐμένα – μήν κλαῖς. Ἐσύ εἶσ' ἡ ἐλπίδα
ἄκου θάρθει καιρός
πού τά παιδιά θά διαλέγουνε γονιούς
δέ θά βγαίνουν στήν τύχη
Δέ θά ὑπάρχουνε πόρτες κλειστές
μέ γυρμένους ἀπέξω
Καί τή δουλιά
θά τή διαλέγουμε
δέ θάμαστε ἄλογά νά μᾶς κοιτᾶνε στά δόντια.
Οἱ ἄνθρωποι – σκέψου! – θά μιλᾶνε μέ χρώματα
κι ἄλλοι μέ νότες
Νά φυλάξεις μοναχά
σέ μιά μεγάλη φιάλη μέ νερό
λέξεις κι ἔννοιες σάν κι αὐτές
ἀπροσάρμοστοι-καταπίεση-μοναξιά-τιμή-κέρδος-ἐξευτελισμός
γιά τό μάθημα τῆς ἱστορίας.
Εἶναι Μαρία – δέ θέλω νά λέω ψέματα –
δύσκολοι καιροί.
Καί θάρθουνε κι ἄλλοι.
Δέν ξέρω – μήν περιμένεις κι ἀπό μένα πολλά –
τόσα ἔζησα τόσα ἔμαθα τόσα λέω
κι ἀπ' ὅσα διάβασα ἕνα κρατάω καλά:
«Σημασία ἔχει νά παραμένεις ἄνθρωπος».
Θά τήν ἀλλάξουμε τή ζωή!
Παρ' ὅλα αὐτά Μαρία.

Είμαι ελεύθερη, έκώδερη, έκώδερη
κι όταν έρθει καιρός
ησ' δα' κρέμεται στο τσιγγέλι
τό πετσί μου σαν τομάρι
απ' τους κρατικούς έκδορείς καιτή βοσκοκρία
ή γαντασία μου δα' τρέχει.. τρέχει... τρέχει
είμαι γεγάτη από τώρα τρέχει... γελασα